

AZ ÜTKÖZET

Akkoriban még az egész ősi Oroszország területén az emberek életében a védikus kultúra képe uralkodott. A vedrusszoknak még nem voltak városaik. Az ősi Oroszországot számtalan, táplálékban, örömben és fényes emberekben kiváltképp bővelkedő gazdag települések alkották. S ugyanabban az időben léteztek más országok is, amelyek városokkal büszkélkedtek, ahol az emberi igyekezet fölött egyre inkább a pénz kezdett uralkodni. Voltak is nagy hadseregeik, s ezek segítségével próbálták az uralkodók saját irányításuk alá vonni az egész világot. Sok ország e Sötét Erő előtt meghajlott.

Oroszthonba egy római elit légiót indítottak. Ötezer harcos az első vedrussz település határára lépett. Félelmetes táborukat itt, e kis település szélén verték fel.

A település véneit a hadvezérek magukhoz hívták. A vének el is jöttek, félelmet a fenyegető erőtlől nem ismerve. A véneknek a hadvezérek elmagyarázták, hogy azon országból érkeztek, mely a legerősebb mind között, a leghatalmasabb, ezért nekik minden település adót köteles fizetni. Ki fizetni nem tud, azt rabszolgának viszik.

Erre a kis település öregjei azt válaszolták, hogy számukra nem kívánatos nem jó szándékú embereket etetni, és táplálni általuk a „Sötét Erőknek” sokaságát.

A hadvezérek között rangban a legmagasabban álló a település öregjei legidősebbikének ezt mondta:

- Tudtam, hogy barbárok vagytok, életetek módja furcsa. A ti elmétek még az erők kölcsönös arányát is képtelen

felmérni. Ilyen ésszel civilizált birodalmunkban belőletek szabad polgár sosem lesz. Vagy rabszolgákká váltok, vagy egyáltalán nem is lesztek.

Ekkor a vedrussz település öregje így válaszolt neki:

- Az nem lesz egyáltalán, ki nem képes saját maga számára felhasználni azt, mi Isteni. Nézd!

S e szavakkal az öreg vedrussz tarisznyájából két gyönyörű, friss, egyforma almát vett elő. Szemével végigmérte a hadvezéreket, akiken harci felszerelésük ragyogott és tekintete megakadt egy fiatal közkatonán. E közkatonához lépett, néki az almák egyikét átnyújtotta, majd így szólt:

- Tessék, fiam, fogadd el! Edd meg e gyümölcsöt, teljék benne lelkednek öröme!

Kezébe vette a római közkatona a gyümölcsöt és a körülötte állók előtt beleharapott. Az öröm és boldogság fénye ragyogta be a fiatal katona arcát - a többiek irigysége kíséretében.

A település feje, ahogy kezében tartotta a második gyönyörű almát, ismét a hadvezérhez fordult, hozzá lépett és így szólt:

- Lelkem nem áhítja, hogy neked is ily gyönyörű gyümölcsöt adjak. Hogy ez mit jelent, te magad próbáld megérteni!

S az öreg vedrussz a másik almát a hadvezér lábai elé helyezte.

- Hogy merészelsz, öreg, ilyet szólni a harcokban érdemeket szerzett hadvezérnek? - kiáltott fel egy római futár, majd gyorsan felkapta az almát, de a meglepetéstől megdermedt.

S mindenki, ki rangot viselt és szolgálóik is, a látványtól szinte kővé váltak... Szemük láttára, a futár kezében a gyönyörű alma rothadásnak indult. Szemük láttára a rothadó gyümölcsön egyszerre muslincák ezrei jelentek meg és enni kezdték. így folytatta az öreg vedrussz:

- Megvásárolni aranyért, erőnek erejével elvenni az Isteni áldás gyümölcsét - senki sem tudja. Tenmagadat nevezheted uralkodónak, táplálhatod önbizalmad, hogy országokat győzől le, ám közben csak mi rohad, azt eszed minduntalan.

- Ez nem misztika, Vlagyimir, értsd meg, a szeretettel nevelt termések áldásos hatásukat csak annak tudják közvetíteni, aki szeretetet oltott beléjük és annak, akinek azt természetője saját akaratából átadta. Elrendezve minden így van a Világegyetemben, s ennek bizonyítékául a mai napot nézd meg figyelmesen. Már régen arra vannak az emberek kárhóztatva, hogy ne friss termést fogyasszanak.

- Na és a gazdagok? És azok, akik irányítják a világot?

- Számukra a táplálékhoz fűződő gondok még nagyobbak. A mérgezett zöldségtől, gyümölcstől és a különleges ételektől rettegnék ők. Arra kényszerítik bizalmasaikat, hogy mielőtt maguk látnának hozzá a fogyasztáshoz, megkóstolják az ételt. Az élelmiszerek mellé testőröket, külön szolgálkat állítanak, de mindhiába... Számptalan uralkodó halt már meg a rossz tápláléktól nagy kínok közepette. Nagy gyógyhatású cédrusolajat előállítani, figyeld meg, hányan igyekeznek! De gyógyhatásútkban eltérnek egymástól ezek az olajak, mert a gyártók szándékai is eltérnek egymástól.

S ez az öreg vedrussz nem misztikus volt, csak azt mondta el, amiről a védikus Oroszországban amúgy is minden gyermek tudott.

De haragot ébresztett a vedrussz és elfogták. Ketrebe zárták, hogy láthassa, hogyan égetik fel települése házait, kertjeit, s bilincsbe verve hogyan haladnak el előtte a férfiak, asszonyok és gyermekek.

A hadvezér mérgesen mondta neki:

- Nézd, öreg! íme törzsed tagjai - immár rabok. Te belőlem egész kíséretem előtt gúnyt űztél, csúnyát, egy pillanat alatt megrohadni hagytad az almát, melyet adtál. Most már törzsed, mind egy szálíg rabszolga! Félve a haláltól természetesen majd nem rothadó gyümölcsöt.

- A haláltól való félelem csak halált hordozó termést tud nevelni, még ha látszatra úgy is tűnne, finom. Be buta vagy! Leigázni az én hazámat nem tudod! Útra egy galambot indítottam, vigye híredet. A volchvok, ha meglátják, mindenkinek mesélik majd...

A római hadvezér kiadta parancsát. Minden településre rendeletét futárok vitték gyorsan. A rendelet azt követelte, hogy jöjjenek minden településről küldöttek hozzá, s nézzék meg, mily erős, harcokban edzett, jól felfegyverzett hadsereg az övé. S hogyan tudják a behódolni nem akaró településeket letörölni a Föld színéről, rabszolgaságba juttatni gyermekeket, ifjú nőket. Ezért a rettegett katonáknak adót fizessenek. S a jövőben, már az idén ősztől fogva országa számára adót gyűjtsenek, s azt majd maguk juttassák el az ő országába.

A rendeletben megadott napon, kora hajnalban, a hatalmas katonai tábor előtt kilencven vedrussz ifjú állott.

Elükön a már általad is ismert Radomir. Ingben, melyet szeretetével hímezett neki Ljubomila. S mögötte az ifjak világos ingekben sorakoztak.

Szőke fejüket nem védte vasból készült sisak. Koszorú, virágból, gyógynövényekből font, övezte fejüket. Nem volt pajzsuk sem a halálos ütésektől védekezni. Övéről minden vedrussz ifjúnak csak két kard lógott. Alltak némán, lovuk gyepelőjét tartották, s mellettük nyeregtelen több sebes vágójú paripa még.

Tanácskozásra gyülekezvén az ötezer katonát számláló hadseregnek parancsnokai a kilencven ifjút csak bámulták.

A hadvezér a ketrechez lépett, melyben a felégetett településről származó vedrussz volt s megkérdezte:

- Mit jelentsenek ezen ifjak? A települések fejeinek parancsoltam én, hogy álljanak elő, s hallják országom császárának törvényét.

A vedrussz így válaszolt, kit ketreccben fogva tartottak:

- A települések vénei, mit mondani akarsz, jól tudják. Nem tetsző neked beszéded. S mi kellemetlen - így döntöttek -, azért bizony nem jönnek. Ezért sereged tábora elé csak kilencven ifjú a szomszédos településről érkezett. Kardok lógnak övükről, felvenni a harcot akarják veletek.

„O, esztelen barbárok! - a főparancsnok így gondolta magában. Harcba indítani ellenük a katonák egy részét, s lekaszabolni őket, nem jelentene, persze, különösebb gondot. De hát ugyan mi haszna van a holt testeknek? Nem jobb volna-e mindent elmagyarázni nekik és a császárnak rabokat vinni, egészségeseket?”

- Figyelj rám, öreg! - így fordult a parancsnok a vedrusszhoz. - Hiszen szavadra adnak a fiatalok! Magyarázd el nekik, mily értelmetlen ez egyenlőtlen harc! Tanácsold nekik: adják meg magukat! Megkímélem életüket. Persze, mindegyiket elfogom és rab lesz, szolga. De élni fog, s nem akármily barbár országban, s kap majd ruhát, kvártélyt, kosztot, mihelyst engedelmes rabbá lesz. Nekik magyarázd el, öreg, mily értelmetlen, vért ontó az egyenlőtlen harc.

A vedrussz így válaszolt:

- Megpróbálom. Nekik én elmagyarázom. Magam is látom, vére zubog a fiatal vedrusszoknak.

- Rendben, beszélj hát, öreg!

A ketrecéből a vedrussz jó hangosan így szólt, hogy a tábor előtt álló fiatal vedrusszok is meghallják:

- Látom, öveteken két kard, fiaim. Látom, mellettetek tüzes versenyparipák. A lovakat kantáron tartjátok csupán, testetek súlyával nem terhelitek, harcra az erejüket

kímélték. Harcra kéltek, úgy döntöttetek, s vezérek a bölcs Radomír. Válaszolatok!

Látták a hadsereg parancsnokai, katonái, hogy előre lépett Radomir és az öreg előtt, ki ketrecbe volt zárva, mélyen meghajlott, hogy igenlő választ adjon neki.

- Magam is így gondoltam! - mondta az öreg vedrussz s így folytatta:

- Te vagy vezérük, Radomir, te érted - úgy hiszem - hogy előtted veled egyenlőtlen erők állnak.

Meghajlott ismét Radomir a vedrussz szavait hallván, kifejezván, hogy jóváhagyólagos válasza.

A hadparancsnokok elégedettek voltak a hallottakon. De az, mit ezután hallottak, elképesztette őket. Az öreg vedrussz így folytatta:

- Radomir, fiatal vagy, gondolatod sebesen száguld, kíméld meg a jövevények életét! Mindegyikőjüket ne öld meg! Kényszerítsd menekésre, fegyverletételre, hogy fegyverrel soha többé ne játszanak!

Előbb a hadvezérek szinte megnémultak a vedrussz szavai hallatán, majd a főparancsnok mérgesen ezt kiáltotta:

- Megbolondultál! Tisztára megőrültél, öreg! Hogy ki, kinek tudja itt az életét megkímélni, nem is érted! Halálra ítélted összes törzstársadat. Most azonnal kiadom a parancsot...

- Elkéstél! Nézd, Radomir el is gondolkodott rajta, de meghajlott szavaim előtt, s ez azt jelenti, megértette őket, és nektek majd megkegyelmez.

A következő pillanatban a hadvezérek azt látták, ahogy a tábor előtt álló kilencven ifjú lovára pattan és széleseben a tábor felé száguld. A hadvezérnek még sikerült parancsot adnia, hogy az íjások készüljenek, s a vedrussz lovasokat fogadja nyílzápor.

De a lovasok, midőn oly távolságba értek, hogy a nyílvesző eltalálhatta volna őket, lovaikról hirtelen

leugrottak és mellettük futottak tovább.

Mihelyst egészen a rómaiak hadseregéhez értek, a vedrussz ifjak egy ovális gyűrűt hoztak létre. Ennek közepén maradt a csapat fele s a lovak, míg másik fele, a rómaiak soraiba ékelődve, harcba lépett.

Mindkét kezében a vedrussz harcosoknak kard volt. Ugyanoly ügyesen bántak mindkettővel - jobbal-ballal. De nem döfték le ellenfeleiket, senkin halálos sebet nem ejtettek, csak fegyvereiket kezükből kiverték.

A sebesült, fegyvertelen római legionáriusok azonnal nem is tudtak helyet adni új katonáknak, hogy váltsák le őket.

A vedrusszok kis csapata villámgyorsan, máris utat tört magának a főparancsnok sátrához.

Radomir kardjával szétverte a ketrec ajtaján a reteszt, amelyben fogva az öreg védrusszt tartották, meghajlott előtte, majd derékon ragadta, felkapta könnyedén, és lóra ültette.

Két fiatal harcos Radomir csapatából fogta a fővezért, rádobták egy másik ló hátára, s bevitték ovális alakzatuk közepére.

Sebesen vágta magának az utat, de nem az ellenkező irányban, hanem előre a bátor csapat, s hamarosan ki is értek a római hadsereg csődületéből, lovaikra pattantak, ám miután vágattak néhány percig, megálltak egy kisebb dombon. Leugrottak lovaikról, szinte mind a fűbe heveredett, meg sem mozdult.

A foglyul ejtett római hadvezér csodálkozva nézte, hogy a fűben fekvő vedrusszok mélyen alusznak. Arcukon elégedett mosoly, mellettük lovuk békésen legelészik. Csak két ór figyelte a római seregek ténykedését.

Midőn a római parancsnokok vezér nélkül maradtak, egy ideig még veszekedtek - egymást vádolva a történetek miatt - majd hajba azon kaptak, hogy a vezetést ki vegye át, mitévők legyenek.

Végül döntöttek, hogy a vedrusszok után ezer lovas küldenek, majdnem teljes lovasságukat. A többinek feladata, hogy kövesse az előbbieket, készen az eshetőségre, ha előre nem várható események történnének, vagy a vedrussz csapatot új erővel frissítenék. Bár a döntés fő oka mégiscsak a félelem volt.

Egy ezred, jól felfegyverzett lovas indult hát sebesen a vedrusszok után üldözőbe. Amint a római lovasok sorai megindultak a táborból, Radomir harcosai közül az egyik, ki lovon ült, belefűjt kürtjébe.

A földön fekvő vedrusszok azonnal fölpattantak, kantáron ragadták lovaikat, majd futásnak eredtek. A harc után kipihent vedrusszok szélesebesen futottak, ám a lovakon utánuk száguldó római lovasság ugyan lassan, nagyon lassan majdnem beérte a menekülőket.

A lovasság parancsnoka - annak reményében, hogy beérik az üldözötteket - parancsot adott a vágta gyorsítására, s a trombitás megfújta trombitáját.

A már amúgy is a veritéktől tajtékozó ezer ló még szédületesebb vágtaiba fogott egyre rövidítve az előlük menekülő vedrusszoktól való távot. Alig maradt már egy kevés csak,...

Az izgatott vezér ismét parancsot adott az üldözés gyorsítására. S újra trombitájába fűjt a trombitás... El is bukott néhány római ló az iszonyú vágta miatt. Rájuk azonban senki sem figyelt már, mert a római lovasok arra készülődtek, hogy a hüvelyből kardot rántsanak, s lekasabolják a menekülőket, de ekkor...

A kürt hangjára a futó vedrusszok mind lóra pattantak, s... az üldözők, s üldözöttek között a táv nőttön-nőtt.

Az elfogott római parancsnok megértette: a vedrusszok kímélték lovuk erejét és utol őket most már senki sem éri. Az öreg vedrussz alatt, és ő alatta is lovat váltottak. Látta a római még azt is, hogy a vedrusszok nem ültek, hanem feküdtek a lovon, sörényükbe kapaszkodtak, ismét

aludtak.

El is gondolkodott ezen a római: „Ugyan, minek most ereiket felújítaniuk?” Hogy miért, csak később tudta megérteni...

A rómaiak - lázas izgalomban az üldözéstől - bőszen ostorozták lovaikat, s azok a kimerültségtől kidőltek alóluk. De még a szívósabbak - az üldözés alatt nehéz fegyverzetbe öltözött lovasokat hordozók - sem tudták utolérni a vedrusszok kipihent, a hajszában ki nem fáradt lovait.

A lovasság parancsnoka, midőn ráébredt, hogy képtelen utolérni a vedrusszok csapatát, megálljt parancsolt, majd leszállította a lovasokat lovaikról. Sajnos késő volt már, a lovak egy része a lovasok alól már kibukott, térdre hullott.

„Mindenki pihenjen!” - adta ki a parancsot a római lovasparancsnok. S ekkor látták a katonák, midőn leszálltak a kifáradt, elcsigázott állatokról, hogy mint szélvész egyenesen feléjük a vedrusszok csapata száguld.

Két-két kardot tartott kezében készenlétben minden ifjú lovas. Elviharzottak a lovaikról leszállt rómaiak mellett és könnyű sebeket ejtve rajtuk, kiverték kezükből a fegyvert.

Rémület kerítette hatalmába a teljes római légiót. Futottak is mind a tartalékosok felé, akik utánuk gyalogszerrel jöttek. A futók után pedig a vedrussz csapat vágatott lovon, de valamiért nem űzte őket. A kimerültségtől, fáradtságtól el-elbukó római katonákat nem bántották a vedrusszok.

A már nem futó, hanem a hajszájától nehezen vánszorgó katonák serege megállt azonnal, midőn megpillantották maguk előtt Radomirt, két kezében karddal és a mögötte felsorakozó lovasokat teljes testi erejük s lelki nyugalomuk birtokában.

Térdre rogytak a rómaiak, s azok, akiknél még fegyver volt, maguk elé helyezték azt. Így, erőtelenül álltak Radomir s a vedrusszok előtt, a leszámolásra várva.

Társaival Radomir a fűben térdeplő rómaiak közé lépett. A vedrussz kardok a hüvelyben nyugodtak. S beszélgetett Radomir s társai a katonákkal, az életről. Majd a koszorúkat levették fejükről és Róma megsebesült katonáinak a sebeire helyezték a gyógyító növényeket.

S meg is állították a növények a sebekből folyó vér szivár-gását, enyhítették a fájdalmat. A fővezért pedig átadták a római légiónak.

Rómába lelkileg-testileg kiegyensúlyozott hadoszlopok érkeztek vissza a védikus Oroszországba indított hadjáratból.

A császárt a futárok értesítették a furcsaságokról, amelyek Róma légióinak elit katonáival történtek. Amikor meglátta katonáit és parancsnokait, az aggodalom néhány hétig nem hagyta nyugodni a császárt.

Majd parancsot adott ki, titkosat. Minden egységet, amely részt vett a védikus Oroszországba indított hadjáratban, a katonákat, a parancsnokokat a hadseregtől elkülöníteni, majd szétszórni a császárság különböző részeibe és szigorúan megtiltani, hogy a hadjáratról akár legközelebbi hozzátartozóiknak is beszéljenek.

Maga a császár több katonai hadjáratot Oroszországba nem indított. Titkos könyvébe utódainak ezt írta: „Ha a birodalmat őrizni meg akarjátok, a vedrusszok ellen háborút még gondolatban se indítsatok!”

Nem buta volt a császár! Megértette, midőn a hadjáratból visszatérő katonákat megpillantotta: hadserege ugyan épségben visszatért, veszteségek nélkül, de hadi zsákmány nélkül is, és az arcokon nem látott sem haragot, sem elszántságot, hogy továbbra is katonaként szolgáljanak. Ha így, amilyenek, meghagyja őket a birodalmi hadseregben, ki tudja, még az is megeshet, hogy az ilyenek még képesek volnának hasonló, a harc iránti ellenszenvvel

az egész birodalmi hadsereget megfertőzni.

A császár utódja mégis ismét megpróbálta leigázni a vedrusszokat. Taktikáikról sok mindent megtudott azoktól, akik korábban kapcsolatba kerültek velük. O tízezer katonát irányított az ősi Oroszország elleni hadjáratba. S a katonák ismét megérkeztek a kis vedrussz településhez, letáboroztak és gyorsan egy erődítményt állítottak fel. Futárokat indítottak, hogy a vének tanácsát magukhoz rendeljék.

De a megadott időpontban a hadparancsnokok mit láttak... a vedrussz település felől a félelmetes tábor irányába csupán egy tíz év körüli kislány és vele egy ötéves forma kisfiú érkezett. A katonák félreálltak előttük, s a gyermekek - pörölve közben szüntelen egymással - a tábor közepe felé igyekeztek. A kisfiú nővére szoknyáját húzigálta s így beszélt:

- Ha te, Palasecském-nővérkém, nem engeded meg, hogy én magam vezessem a tárgyalásokat, nagyon rosszat fogok rólad gondolni.

- Ugyan, miféle rosszat fogsz rólam gondolni, te gézengúz? - kérdezte a nővér kisöccsét.

- Azt fogom rólad gondolni, Palasecském-nővérkém, hogy te nagyon engedetlen lánynak születtél.

- Nem lenne szabad így gondolkodnod!

- Lenne, nem lenne, de ha nem lenne, akkor engedd meg, hogy az ellenséggel a tárgyalásokat én vezessem!

- Ha beleegyezem, mit fogsz gondolni rólam?

- Azt fogom gondolni, hogy minden lány közül a legszebb, a legokosabb és a legjobb az én Palasecském-nővérkém.

- Beszélj hát, öcskös, kezd te! Nem is méltó hozzám, ilyen üresfejűekkel társalogni.

A gyermekek a hadvezérek elé álltak bátran és a kisöcs kijelentette, minden izgalom nélkül:

- Az én édes-apucim mindenkinek azt üzeni, hogy településünkön, a Kapiscsén (szent hely), mi most ünnepre készülődünk. Minden éven ott tartjuk azt meg. És a népek minden éven a Kapiscsén vigadnak. Nincs az helyén - így mondta az én édes-apucim - nem jó az, ha az ünnepeket ott kellene hagynia és magukkal itt butaságokról fecsegni. Engem küldött hát maga helyett - de itt a nővérem, rám tapadt...

A főparancsnok még meg is borzadt a fiúcska arcátlan beszéde hallatán. Elsápadt, majd kardjáért nyúlt:

- Te, te, szemtelen ördögfajzat, hogy merészelsz ilyet mondani nekem? Rabszolgám leszel vénségedig, lovaimat pucolod,... A nővéred pedig...

- Oh, jaj bácsikák - lépett közbe a nővér - óh, jaj, bácsikák, tessék magukról gyorsan ledobálni minden vackot - kardot, pajzsot, lándzsát, s tessék gyorsan-gyorsan hazafutni! Földet se érjen a lábuk! Közeledik már a felhő és az bezzeg a jött-mentekkel tréfálkozni nem fog, de nem ám! Tárgyalások nélkül lendülhet támadásba!

S kinyitotta tarisznyáját a kislány, valamilyen virágpor-féleséget szedett elő belőle, beszórta vele a kislegénykét. Majd ismét tarisznyájába nyúlt, s a maradékot magára szórta.

A felhő alacsonyan a föld fölött szállt szélesebesen, egyenesen a rómaiak felé, zengett-zúgott és méreteiben egyre növekedett. Teljesen betakarta a tábort. Ott heverték a földön tüstént a rómaiak fegyverei, pajzsaik, lándzsáik, még kardjaik is. Üresen tátongtak a hadvezérek sátrai, a katonáké is. A római cókások között állt a két testvér és nővéréhez a kisöcs így szólt:

- Hát, beszélni az ellenséggel te engem, Palasecském-nővérkém, mégsem engedté. Nem is mondtam nekik el mindent, mit akartam.

- De azért te kezdted el. Ne haragudj rám, ha egy picit dolgozda - mint vedrussz harcosnak, a szülő-föld őrzőjének

a dolgába - belekotnyeleskedtem.

-Jól van, na! De ezért majd mégis azt fogom gondolni, hogy nekem egy engedelmes, szép és jószágos nővérem van.

Az eldobált fegyvereket átlépdelve indultak saját településük felé a szépséges nővér és kisöccse.

Nem is tűnt nagyoknak az egyre távolodó felhő. Nem volt ugyan nagy, de benne mégis tízezer Rómából érkezett elit katona rohant rémületében haza. El-elestek, de ismét felpattantak, majd a rémülettől hajtva, űzve, ismét rohanni kezdtek.

Ne legyen gondod, Vlagyimir, nincs ebben misztika! A vedrusszok egyszerűen döntést hoztak. Minden birtoknak - és e településen több volt belőlük, mint kétszáz - méhkap-tárai voltak. Minden birtokon tíz kaptárt nyitottak meg... Minden egyes kaptárban körülbelül tizenötezer méh volt. Csak számold össze, hány méh lehetett a rajban. A sok méhcsípéstől az emberen előbb daganat jelentkezik, fájdalom. Majd elalhat, de álma halálos lesz.

Hát így éltek tovább a vedrusszok boldogan, nem ismerték a háborút, nem tapasztaltak szenvedést. Évszázadokon át nem háborgatta őket külső ellenség. Ennek ellenére az ősi Oroszországot mégis ellenség igazta le. Amikor elhitte a ravasz fortélyokat, maga támasztott erőt saját maga ellen.

Így mesélt Anasztázia néhány történetet a védikus Oroszország életéről. Lehet, hogy régi legendák képében van még valakinek információja arról, hogyan éltek akkoriban az emberek. Abban reménykedni, hogy írott forrásanyagok kerülnek elő, nem érdemes, hiszen tudjuk a történelemből, hogy azokat szándékosan és következetesen megsemmisítették. Égették Olaszországban, Angliában, Franciaországban és különös buzgalommal Oroszországban.

De azoknak, akik bőszen irtották őszüleink kultúráját, nem sikerült kiégetniük azt az emberi szív és lélek mélységeiből.

Kötelesek vagyunk ismerni saját történelmünket! Ismernünk és tisztelnünk! De feltétlenül meg kell értenünk is: a védizmus, a pogány és keresztény kultúra mind a mi történelmünk időszakai. Egyetlen egy időszakot sem szabad megvetnünk! Ha akár egyet is támadunk, ismét saját magunkat támadjuk. A kereszténység iránt is kötelesek vagyunk megértéssel és tisztelettel viseltetnünk. Más vallások iránt is. Csak akkor válik történelmünk minden egyes szakasza jövőnk erős alapjává. Ez azonban csak akkor valósulhat meg, ha ismerjük és értjük azt. Ha úgy értékeljük saját történelmünk időszakait, mint feladatokat a jövő építéséhez. Máskülönben egy abszurd világban fogunk élni.

A kormányok és törvényhozó testületek egy sereg országban a terrorizmus ellen harcolnak. Törvényeket hoznak, amelyek tiltani hivatottak a faji és vallási gyűlöletre való felbujtást. Ugyanakkor azonban, ugyanezekben az országokban hivatalosan is megengedettek és támogatottak az olyan vallások is, amelyekben politikai célok elérése érdekében - Isten nevében - nagyszabású terrorista támadásokat hajtanak végre.

